

*Dorota Bis**
Lublin

Media w wychowaniu chrześcijańskim, Lublin, 19 listopada 2008 roku

Międzynarodowa konferencja naukowa: *Media w wychowaniu chrześcijańskim*, która odbyła się 19 listopada 2008 r. w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II, wpisała się w cykl konferencji organizowanych przez Katedrę Pedagogiki Chrześcijańskiej, które podejmują zagadnienia wychowania chrześcijańskiego wobec nowych wyzwań cywilizacyjnych i edukacyjnych.

W konferencji uczestniczyło ponad 70. prelegentów – zarówno gości z zagranicy, jak też z ośrodków uniwersyteckich w kraju. Honorowym gościem Konferencji był Ksiądz Kardynał Zenon Grocholewski – Prefekt Kongregacji Edukacji Katolickiej w Watykanie. Wśród gości zagranicznych byli także pracownicy naukowcy Papieskiego Uniwersytetu Salezjańskiego w Rzymie i Katolickiego Uniwersytetu w Ružomberku na Słowacji. Polskie ośrodki akademickie reprezentowane były przez pracowników naukowych Uniwersytetów: Jagiellońskiego, Łódzkiego, Opolskiego, Warszawskiego (UKSW), Wrocławskiego, Rzeszowskiego, Szczecińskiego, Humanistyczno-Przyrodniczego w Kielcach, Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej, Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, Wyższej Szkoły Humanistycznej TWP w Szczecinie, Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu, Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu oraz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.

Pierwszą część sesji plenarnej rozpoczął ks. Kardynał Zenon Grocholewski, wykładem na temat: *Wychowanie odbiorcy do korzystania z mediów*, w którym wyjaśniał, że współcześnie spotkanie wychowawcy z wychowankiem przenio-

* Dr Dorota Bis, adiunkt w Instytucie Pedagogiki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.

sło się także na płaszczyznę mediów. Dlatego tak ważna jest świadomość odpowiedzialności nadawcy za przekazywane treści, szczególnie w czasach rozpowszechniania przez media relatywizmu moralnego, który niszczy fundament wychowania. Potrzebą czasów i wyzwaniem dla pedagogiki jest formacja medialna, zarówno twórców przekazów medialnych, jak i przede wszystkim odbiorców, której celem powinno być wychowanie do prawdy i wolności jako najważniejszych wartości w życiu młodego człowieka. Prof. Krzysztof Zanussi w wystąpieniu: *Złe wychowanie. Spojrzenie artysty na konflikt wymogów rynku i wartości, które chcielibyśmy promować w wychowaniu* uzasadniał, że konieczna jest świadomość przeciwności, na które napotyka człowiek, opowiadając się za wartościami ogólnoludzkimi w mediach i jednocześnie dopominając się o nie. Jest to istota dylematu współczesnych mediów, szczególnie w kontekście konieczności wyboru pomiędzy chęcią przewodzenia innym ludziom a postawą służebności wobec człowieka. Ks. bp dr Adam Lepa, podejmując temat: *Logosfera jako środek wychowania do mediów*, wskazał z kolei, że w środowisku rodziny zaspokajane są najgłębsze potrzeby człowieka, m.in. potrzeba dążenia do prawdy, pogłębiania sensu życia, aktywnego udziału we wspólnocie, budowania własnej podmiotowości i rozumienia świata. To właśnie logosfera rodzinna pozostaje przestrzenią kultury, poprzez którą człowiek jest bardziej obecny i staje się bardziej człowiekiem.

Drugą część obrad plenarnych otworzyło wystąpienie dr. Leszka Mądzika, który odnosząc się do własnego doświadczenia twórcy przekazu, podjął temat: *Dramaturgia obrazu przedślovnym przekazywaniem emocji*. W wystąpieniu wyjaśniał, że teatr, który tworzy, narodził się z malarstwa, gdyż maluje przed widzem obraz, który ujawnia się sukcesywnie, a który dopełnia muzyka, światło i cisza. Owe środki wyrazu w sposób przedślowny oddziałują na odbiorcę i towarzyszące mu emocje. Następnie prof. dr hab. Leon Dyczewski poruszył zagadnienie: *Kultura spektaklu twórców i odbiorców przekazów medialnych*, koncentrując się na coraz bardziej popularnym zjawisku w mediach określanym jako *celebrity*, które cechuje kultura narcyzmu. Współcześnie w różnych mediach obserwujemy wszechobecność tzw. *celebrities*, czyli osób charakteryzujących się urodą, bogactwem, emanujących wolnością i swobodą w zachowaniu, które występując w różnych mediach, pretendują do roli autorytetów. Dzięki temu w mediach na najwyższy poziom wynoszone są wartości witalne i hedonistyczne, słabo dostrzegalne są wartości prospołeczne i etyczne, zaś wartości religijne są całkowicie pomijane. Współczesna kultura spektakli charakteryzuje się fragmentaryzacją, zawierzeniem przekazom medialnym, osłabieniem poczucia tożsamości z rodziną i rówieśnikami oraz wolnością wyboru norm i wartości. Kolejny prelegent, ks. prof. Zbigniew Formella, podejmując temat: *Cyberbullying: zagrożenia, prewencja, wyzwania edukacyjne*, wyjaśniał, że wraz ze wzrostem znaczenia informacji w życiu współczesnego człowieka i nadejściem „ery komputera” dokonały się zmiany społeczne i kulturowe. Cyberprzestrzeń stwarza możliwość budowania nowego rodzaju wirtualnych społeczności na całym świecie. Jednym

z zagrożeń związanym z cyberprzestrzenią jest zjawisko cyberprzemocy, której celem jest najczęściej: chęć zwycięstwa, wyrównanie krzywd, pozyskanie uwagi otoczenia, jak też coraz częściej zwrócenie na siebie uwagi i wołanie o pomoc. Anonimowość sprawców cyberprzemocy powoduje ich bezkarność, co nie pozostaje bez wpływu także na ich osobowość. Wyzwaniem wychowawczym jest uwrażliwienie rodziców i wychowawców na problem dzieci „postmedialnych”, które często są rozchwiane emocjonalnie, nadpobudliwe i skłonne do zachowań agresywnych. Treści referatu ks. dr. hab. Michała Drożdża koncentrowały się na zagadnieniu: *Prospektywnej roli etyki mediów w kształtowaniu sumienia jako koniecznej instancji medialnej*. Autor uzasadniał, że poszukiwanie prawdy o człowieku i budowanie na niej takiej etyki mediów, która będzie w sposób prospektywny wychowywać do odpowiedzialnego życia we współczesnej mediasferze, jest zadaniem i zobowiązaniem każdego człowieka, a szczególnie tych osób, które na różne sposoby aktywnie uczestniczą w procesach wychowawczych. Prof. dr hab. Henryk Kieres podejmując temat: *Dyskurs społeczny i jego konieczne kryteria*, odniósł działalność współczesnych mediów do koncepcji dialogu społecznego znanego już od czasów starożytnych. Dyskurs nad kulturą potrzebuje uwzględnienia określonych warunków, jakie powinny być brane pod uwagę, czyli: racjonalizmu, prawdziwości, historyzmu, przewidywania konsekwencji wygłaszanych sądów. Wychowanie do mediów wymaga znajomości i uwzględnienia owego kontekstu kulturowego, w jakim funkcjonują media.

Popołudniowe obrady konferencyjne odbywały się w ramach pięciu grup sekcyjnych. Tematyka pierwszej grupy dyskusyjnej koncentrowała się wokół moralnych i etycznych aspektów mediów. Prezentowane w sesji tematy rozwijały myśl personalistyczną, która akcentuje fundamentalną godność człowieka, wskazując na wolność i odpowiedzialność człowieka za swoje działania. Referat ks. prof. Janusza Mariańskiego dotyczył oceny mediów w społecznym nauczaniu Kościoła, który postrzega media pozytywnie, podkreślając ich rolę instrumentalną w komunikowaniu społecznym, wskazując na przejrzyste kryteria antropologiczne i etyczne ich wykorzystywania dla dobra osoby i wspólnoty. Dr Hanna Karp na podstawie analiz statystycznych podjęła temat roli i obecności informacji religijnej w mediach w Polsce po 1989 roku, które odzwierciedlającą procesy i tendencje społeczno-politycznych przemian i jednocześnie w znaczący sposób wpłynęły na polaryzacje przekazu oraz jakość i ilość informacji religijnych w polskich mediach. Prof. Andrzej Jurga, odnosząc się do istniejącego chaosu informacyjnego, który warunkowany jest brakiem odniesień do prawdy i prawdziwości w mediach, wskazał na potrzebę przekazywania prawdy w informacjach medialnych. Warunkiem świadomego i krytycznego odbioru informacji zdominowanych w 80% przez obraz, jest zdobycie podstawowej wiedzy w zakresie języka mediów i poznania gramatyki obrazu medialnego. Ks. dr Jarosław Jęczeń wskazał na potrzebę odkrywania i przywracania interpodmiotowości w komunikowaniu, ponieważ komunikacja w ścisłym znaczeniu jest „oglądem” osoby i tylko na fundamencie odniesień osobowych można budować i kształtować wszyst-

kie formy komunikowania społecznego. Ryszard Montusiewicz, jako praktyk i dziennikarz radiowy, analizował złożoność procesów zachodzących pomiędzy faktem i przekazem, przypominając, że fakt jako zdarzenie, będące przedmiotem informacji, jest filtrowany przez pryzmat subiektywności dziennikarskiej, dlatego rodzi się postulat budowania etyki mediów na obiektywnych fundamentach, niezależnych od indywidualnych preferencji i subiektywnych uwarunkowań. Dr Zbigniew Kosiorowski podkreślił potrzebę solidnego kształcenia adeptów sztuki dziennikarskiej, opartego na wychowaniu do prawnej i moralnej odpowiedzialności za słowo, szczególnie w kontekście postępującej degradacji profesjonalizmu warsztatowego i moralnej odpowiedzialności dziennikarzy. Małgorzata Łobacz dokonała porównania osoby „w szklanym ekranie” z personalistycznymi wymogami stawianymi telewizji. Dr Agnieszka Przychodzka skoncentrowała się na ukazaniu roli baśni jako narzędzia przekazu prawdy o rzeczywistości realnego życia ludzi. Baśń, będąca formą literacką posługującą się fikcją i odchodzącą od realnego świata, stanowi współcześnie atrakcyjną i aktualną formę przekazów medialnych, dlatego pokazanie przez nią treści świata wartości pozytywnych, wskazuje na potrzebę klarownych kryteriów wartościowania.

Obrady grupy II dotyczyły ewangelizacji poprzez media. Dr hab. Alina Rynio wskazała na wybrane funkcje żywego słowa w procesie wychowania, uwzględniając szczególnie jego chrześcijański rodowód, podkreślając, że słowo ludzkie, które w procesie wychowania nie jest tylko zwykłym środkiem porozumiewania się ludzi między sobą, ale jest wyrazem osoby. Słowo pozwala odkrywać prawdę o człowieku i o rzeczywistości, budować relację wychowawczą, poznawać drugiego człowieka, jego myśli i poglądy i zaświadczyć o jakości naszego człowieczeństwa. Ks. dr hab. Marek Lis podkreślał, że znaczące w analizie religijnych filmów niewierzących twórców jest kryterium tematyczne, istotne dla uporządkowania możliwych sposobów przedstawiania filmowej religijności, lecz zatrzymujące się na zewnętrznych przejawach fabuły, które musi być pogłębione o pytania dotyczące religijnych znaczeń, sensów, kreowanych przez film. Autor podkreślił, że religijne odczytanie filmu domaga się aktywnej roli widza, ponieważ to właśnie w procesie lektury dzieła audiowizualnego mogą zostać nadane znaczenia religijne. Dr hab. Karol Klauza przedstawił misję polskich mediów według Kardynała Stefana Wyszyńskiego, podkreślając, że wychowanie zgodne z wartościami chrześcijańskimi obejmowało w Jego nauczaniu szereg odniesień do mediów. Ks. Wyszyński uważał media zarówno za narzędzie komunikacji społecznej, jak też pedagogii narodowej i wielokrotnie odnosił się do społecznych mechanizmów kształtowania opinii publicznej przy wykorzystaniu prasy, radia, filmu i telewizji. Ks. Wyszyński przeżył wraz z Kościołem powszechnym i Kościołem w Polsce dwa okresy odmiennych relacji wobec mediów – od zachowawczej i konfrontacyjnej w latach międzywojennych i w czasie zmagania się z reżimem komunistycznym po otwarcie, współpracę i inicjowanie w latach 70. nowych form apostołatu wykorzystującego nowoczesne środki komunikowania. Dr Agnieszka Węglińska przedstawiła obszary wyzwań dla mediów an-

głosaskich, wskazując, że idea ewangelizacji za pomocą wszelkich dostępnych środków, w tym także mediów, jest silnie zakorzeniona w protestantyzmie anglosaskim. Trzeba podkreślić, że powstanie i działalność mediów o proveniencji ewangelikalnej jest związane z szerszym zjawiskiem chrześcijańskiej kontrkultury i można je ujmować w kategoriach oddolnego ruchu społecznego, jako ważnego elementu we współczesnej amerykańskiej kulturze. Mariola Teresa Kozubek skoncentrowała się na scharakteryzowaniu mediów w ujęciu pedagogii jedności jako narzędzia w dążeniu do powszechnego braterstwa na przykładzie trzech kręgów kulturowych: Europy, Afryki i Ameryki Południowej. Opracowanie przygotowane zostało na podstawie analiz form, jakie Ruch Focolari stosuje z wykorzystaniem mediów w pedagogii jedności oraz w dążeniu do budowania powszechnego braterstwa. Ks. dr Wojciech Pęcherzewski podjął zagadnienie kształtowania świata wartości poprzez media katolickie, akcentując potrzebę prawdy w odczytywaniu rzeczywistości, w której funkcjonuje współczesny człowiek. Ks. Mariusz Sztaba dokonał syntezy pedagogicznych aspektów Orędzi Jana Pawła II na Światowe Dni Komunikacji Społecznej w latach 1979–2005, podkreślając, że nauczanie papieskie jest zarazem kontynuacją katolickiej nauki o środkach społecznego przekazu (teologii mass mediów), jak też uwzględnia nauczanie soborowe w kontekście mass mediów.

Obrady grupy III koncentrowały się wokół zagadnień wychowania do mediów i poprzez media. Ks. dr Andrzej Łuczyński podjął problematykę dotyczącą płaszczyzny współdziałania wychowawczego charakteru środowiska rodzinnego i kulturotwórczych funkcji mediów, podkreślając, że to właśnie rodzina powinna świadomie uczestniczyć w procesie wychowania medialnego broniąc integralności bytu ludzkiego. Docent dr Stanisław Košč podjął społeczne aspekty problemu mediów w służbie kultury. Definiując chrześcijańską wizję kultury, uzasadniał, że tylko przez kulturę człowiek może osiągnąć pełnię swojego człowieczeństwa. Dlatego istnieje potrzeba ewangelizowania wszystkich kanałów przekazu kultury, które sprzyja poszukiwaniu prawdy w życiu. Dr Anna Batiuk, podejmując temat roli mediów w kształtowaniu kultury i estetyki codzienności, podkreśliła, że media służą upowszechnianiu kultury i są w znacznym stopniu odpowiedzialne za jakość codziennych relacji. Dr Alessandro Ricci, zestawiając zagadnienie mediów i zachowań agresywnych młodzieży, uzasadniał, że w powstawaniu i rozwijaniu się postaw agresywnych podstawowa jest relacja zachodząca pomiędzy cechami osobowości jednostki, typem zachowania i środowiskiem życia. Relacja ta określana jest wzajemnym i triadycznym determinizmem, w którym poszczególne elementy zarówno wpływają, jak i są pod wpływem pozostałych elementów triady. Poszukiwania badawcze ukierunkowane na wyjaśnianie istniejących związków pomiędzy postawami agresywnymi a oddziaływaniem nowych technologii nie dają jednoznacznie brzmiących rezultatów. Dr Iwona Ulfik-Jaworska, kontynuując kwestie przemocy, usystematyzowała psychospołeczne aspekty cyberprzemocy i cyberprzestrzeni w kontekście zagrożeń dla rozwoju i wychowania młodego człowieka. Obecność młodzieży w cyberprzestrzeni jest

zarówno wynikiem naturalnej potrzeby przynależności, znaczenia, rozrywki szeroko pojętej, jak też, w wypadku nadużywania tej obecności, brakiem zdolności do refleksji długofalowej. Wystąpienie dr Katarzyny Skubisz-Kępkki dotyczyło ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami w Internecie, w odniesieniu do uregulowań prawnych w Unii Europejskiej, ze szczególnym odniesieniem do dokumentu Parlamentu Europejskiego – 2007/65/WE z 11.12.2007. Zapisy w europejskich aktach normatywnych regulują kwestie związane z cyberprzestrzenią i zagrożeniami wobec nieletnich występującymi w mediach, natomiast w Polsce nadal brak uregulowań prawnych w tym względzie. Referat dr Beaty Parysiewicz podejmował problematykę wpływu mediów na budowanie autorytetu wychowawczego rodziców. Dziecko dzięki mediom zyskuje pewną autonomię społeczną i poczucie samodzielności, bycia kimś ważnym. Pojawia się zatem wyzwanie dla autorytetu rodzica, współdziałającego z dzieckiem w procesie wychowania.

Obrady grupy IV dotyczyły obszaru edukacji medialnej. Doc. PhDr. Danuša Serafinová wskazywała na potrzebę porównania podejścia edukacyjnego w nauczaniu dziennikarskim na świeckim i katolickim uniwersytecie jako elementu kreowania świadomości uczniów do racjonalnego odbioru i selekcji treści medialnych. Dr Ryszard Pęczkowski uzasadniał konieczność prowadzenia edukacji medialnej młodego pokolenia, ponieważ od jakości jej realizacji w znacznej mierze zależeć będzie rozwój życia społecznego współczesnego człowieka. Brak edukacji prowadzi może w stronę negatywnych rozwiązań, w tym ubezwłasnowolnienia człowieka od mediów, zwłaszcza tych, które traktują tę sferę życia społecznego jako źródło nieograniczonych dochodów. Dr Wanda F. Wawro analizowała funkcje edukacji medialnej w społeczeństwie otwartym, ukazując konieczność odkrywania na nowo funkcji mediów w społeczeństwie otwartym na media. Dr Marta Wrońska wskazywała na konieczność, celowość i systematyczność prowadzenia edukacji medialnej dzieci i młodzieży, jak też doskonalenia nauczycieli i uświadamiania rodziców w zakresie wykorzystywania technologii informacyjnych w wychowaniu. Dr Magdalena Wasylewicz podkreśliła rolę świadomości rodziców w procesie wychowania dzieci jako dojrzałych odbiorców treści medialnych. Iwona Szewczak uzasadniała tezę, że u podstaw działania środowisk wychowawczych powinna leżeć zasada wczesnego, planowanego i systematycznego wprowadzania dzieci w kulturę masową. Ideą przewodnią powinno być przeświadczenie, że media racjonalnie wykorzystane mogą pełnić doniosłą rolę w życiu dziecka, w kształtowaniu i rozwoju jego osobowości. Ks. dr Krzysztof Łuszczek uzasadniał, że media stanowią istotny czynnik socjalizacyjny i nie można pozostawić ich bez kontroli. Kontrola na pierwszym poziomie ze strony rodziców jest najbardziej naturalna, efektywna i twórcza, ale niewystarczająca, dlatego należy uwzględnić poziom drugi, obywatelski, który może stanowić najbliższe zaplecze wychowawczej pracy rodziców. Poziom trzeci obejmujący odpowiednio stanowione prawo i funkcjonowanie rządowych instytucji kontrolnych stanowi najszerszą i najbardziej ogólną płaszczyznę kontroli społecznej. Ks. dr Janusz Miąso wskazywał, że radio, jako logosferyczne me-

dium, które spełnia konkretne funkcje, może przyjść z pomocą współczesnemu człowiekowi w perspektywie troski o głębię i piękno słowa ludzkiego, które jeśli będzie wypływać i zmierzać ku odwiecznemu Logosowi, może pomóc człowiekowi odnaleźć się na nowo i być bardziej człowiekiem także w społeczeństwie informacyjnym. Katarzyna Braun analizowała rolę mediów w kreowaniu wizerunku wolontariatu oraz rekrutacji młodzieży do wolontariatu za pośrednictwem reklam i kampanii społecznych. Badania potwierdzają, że kampanie społeczne dostarczają wiedzy na temat wolontariatu, wpływają na zaangażowanie młodzieży w wolontariat oraz mogą być jednym ze sposobów rekrutacji młodzieży do działań wolontarystycznych.

Obrady sekcji V podejmowały zagadnienie nowych technologii w procesie kształcenia. Dr hab. Piotr Francuz, charakteryzując kwestię zastosowania współczesnych technologii informatycznych i Internetu w szkolnictwie wyższym, podkreślał, że ekspansja nowych technologii informatycznych i komunikacyjnych jest wpisana w szkolnictwo wyższe. Technologie te obejmą niemal wszystkie formy komunikacji i transferu wiedzy na poziomie akademickim, dlatego pojawiają się pytania, kierowane szczególnie do środowiska pedagogów i psychologów: czy i w jakim zakresie jesteśmy do tego przygotowani? W jaki sposób możemy włączyć się w ten rwący nurt, który przynosi edukację wyższą w wirtualny świat organizowany za pośrednictwem nowych mediów? Dr Marek Hallada podkreślał, że zastosowanie komputerów w procesie kształcenia będzie przynosiło korzyści wówczas, kiedy odpowiednio przygotowani nauczyciel i uczeń będą korzystać umiejętnie z dobrze merytorycznie opracowanych programów edukacyjnych. Piotr Karaś wyjaśniał, że e-learning jest sojusznikiem edukacji przyszłości i jednocześnie przejawem postępu i wymogu cywilizacyjnego. Współcześnie, edukacja ma do zagospodarowania nowe obszary, szczególnie atrakcyjne dla młodego pokolenia w postaci elektronicznych mediów interaktywnych. Dr Elżbieta Stoch uzasadniała, że rozwijanie innowacyjnych form kształcenia (m.in. w zakresie humanistyki) jest wyzwaniem dla współczesnej szkoły. W e-edukacji zmienia się sytuacja dydaktyczna, ważne jest medium (komputer podłączony do sieci Internet), ale nie należy zapominać, że to adresat (uczeń, słuchacz) musi być na pierwszym miejscu w procesie kształcenia. Tomasz Petkowicz uzasadniał, że optymalnym modelem rozwoju edukacji wirtualnej jest model dwutorowy: systemowo-sieciowy, uwzględniający potrzebę zaistnienia uporządkowanego organizacyjnie i merytorycznie systemu edukacji wirtualnej w kontekście dynamicznego rozwoju nowych technologii internetowych, a szczególnie bardzo popularnych serwisów społecznościowych. Łukasz Piętka skoncentrował się na ukazaniu różnorodnych możliwości zastosowania multimedialnej formy przekazu w procesie edukacji, wskazując na atrakcyjność środków wyrazu, które zatrzymują uwagę młodego odbiorcy. Terézia Rončáková podkreślała, że wielokrotnie język mediów, bardzo skrótowy i ubogi w treści, jest przeszkodą w ewangelizacji młodego pokolenia.

Jednym z przyjętych celów konferencji było ukazanie roli, jaką pełnią i mogą pełnić media w procesie wychowania współczesnego człowieka, szczególnie zaś

w wychowaniu chrześcijańskim. Podejmując różnorodne aspekty funkcjonowania mediów w ramach obrad sekcyjnych, uczestnicy próbowali wskazać na aktualne zagadnienia dotyczące szans wychowawczych i wyzwań cywilizacyjnych, które łączą się z problematyką mediów w wychowaniu chrześcijańskim. Na podstawie wygłoszonych referatów i przeprowadzonych dyskusji w sekcjach można stwierdzić, że taka debata jest niezwykle istotna w sytuacji, gdy powszechność i dostępność do mediów staje się płaszczyzną dynamicznych zmian w procesie wychowania rodzinnego oraz edukacji szkolnej i pozaszkolnej. W trakcie obrad postawiono również pytania związane z konstrukcją komunikatów medialnych w odniesieniu do ich skuteczności edukacyjnej oraz sposobami kształcenia z wykorzystaniem nowych technologii i ich efektywnością dydaktyczną, wskazując na potrzebę budowania interdyscyplinarnej bazy wiedzy na temat wykorzystania nowych technologii informacyjnych w procesie kształcenia. Ukazanie interdyscyplinarnego zastosowania mediów w procesie wychowania było możliwe dzięki obecności prelegentów z różnych dyscyplin naukowych (filozofii, teologii, socjologii, psychologii, pedagogiki, dziennikarstwa, prawa), jak też obecności osób, które poprzez różne formy twórczości na co dzień zajmują się procesem wychowania w mediach i poprzez media.